

ELLEN LINA

**HET
STOCKHOLM-
SYNDROOM**

De Fontein

Dag 1

18.21 uur

Ze hebben me opgesloten in de pikdonkere trapkast, ik zit op de vloer naast de stofzuiger en tussen de boodschappenvoorraad. Ik durf bijna niet te ademen. De druk op mijn borst is zo groot dat het voelt alsof ik ieder moment kan bezwijken. Mijn hart bonkt luid en voor m'n gevoel heel onregelmatig, m'n oren suizen en mijn mond is droog als schuurpapier. Vanmiddag was alles nog normaal, liep ik met Xavian op de markt om verse ingrediënten te halen voor het diner met Daniels ouders, dat zo ongeveer nu had moeten beginnen. Om mezelf af te leiden loop ik het lijstje langs: kruiden, verschillende kaasjes voor de kaasplank, noten en olijven, bruine en witte stokbroden, paprika, aubergine en courgette, roseval-aardappeltjes. O, en bloemen, een grote bos bloemen voor op tafel. Alles ligt verspreid over de oprit, waar ik het liet vallen toen een van de overvallers een pistool in mijn rug drukte. Het enige wat op dat moment door me heen schoot was: als Xavian maar veilig is.

Ik weet alleen uit films hoe een gijzeling verloopt en in al die films staat het blauw op straat van de politie en wordt er zo'n speciale tent of caravan neergezet met een onderhandelaar erin. Zou dat hier ook zo zijn? Zou er onderhandeld worden? Of ben ik niet belangrijk genoeg? In films zijn er meestal meerdere mensen binnen, medewerkers van een bank of de president bijvoorbeeld. Wat verzinnen ze

voor Lauren van Maerbeecke alleen? Zou de politie hebben opgeschaald na die twee eenheden van vanmorgen?

Ineens vliegt de deur van de trapkast open, het licht dat plots naar binnen schijnt laat me wild met mijn ogen knipperen.

‘Meekomen.’

Ik word aan mijn arm omhooggetrokken. De man tegenover me is groot, breedgebouwd en draagt een bivakmuts. Hij duwt me voor zich uit de hal door richting de trap.

‘Ik kan zelf lopen,’ snauw ik, terwijl ik mijn arm lostrek.

‘Prima.’ Hij geeft me een zetje mee. ‘Naar boven. Je moet voor het raam verschijnen aan de voorkant van het huis. Ze willen zien dat je in leven bent.’

‘Wie?’

‘Dat zie je vanzelf.’

Ik loop de trap op. Mijn benen zijn loodzwaar en trillen, iedere stap kost moeite. Angst kan je heel alert maken, alleen in mijn geval werkt het blijkbaar niet zo. Mijn lichaam draait op volle toeren, maar alles voelt zwaar en eenmaal boven aan de trap lijkt het alsof ik een marathon heb gerend. Buiten adem loop ik naar het kantoor van Daniel, de grootste kamer van het huis aan de voorzijde. De vijf andere overvallers staan te wachten. Groot, in het zwart gekleed, bivakmuts op en ze dragen alle vijf een flink automatisch wapen. Ze zijn angstaanjagend en mijn hart schiet in de zesde versnelling. Ik had nooit verwacht dat ik zo fysiek zou reageren op angst. Als ik dacht aan angst, dan was dat altijd een gevoel dat verband hield met Xavian. Aan een overval dacht ik nooit, aan een gijzeling al helemaal niet. Maar hier staan we, zes grote mannen met wapens en ik.

Een van hen grijpt mijn arm weer en neemt me mee het kantoor in, de velours gordijnen worden wild aan de kant getrokken en ik word voor het raam gezet.

‘Nou dame,’ zegt de man die me net uit de trapkast kwam halen. ‘Ik denk dat jij het nieuws wel haalt vanavond.’

Het gedeelte van de straat dat ik van hieruit kan zien is gevuld met politiewagens; talloze blauwe zwaailichten geven de nacht een bijna surrealistische gloed. Er staan een brandweerwagen en een ambulance. Tientallen mensen staan te kijken, burens, bekenden, moeders van school. Helemaal vooraan op de oprijlaan, naast een agent met een megafoon, staat Daniel. Hij slaat zijn handen voor zijn mond, lijkt te huilen. Ik leg mijn handen tegen het raam.

‘Xavian?’ schreeuw ik. Hopelijk ziet hij aan mijn mond wat ik zeg. Hij krijgt de megafoon van de agent.

‘Xavian is oké!’ hoor ik door het raam. Ik sluit mijn ogen en haal diep adem, daarna word ik weggetrokken en gaan de gordijnen weer dicht, terwijl de agent volgens mij net iets wilde gaan zeggen. Was hij de onderhandelaar?

‘Wat doen we met haar?’ vraagt er een.

‘Ik heb wel een idee.’

Ik word met mijn rug tegen de muur geparkeerd en uitgebreid bekeken door vijf van de zes mannen. Een heel andere angst begint zich door mijn lichaam te verspreiden. Overvallen is één ding, gijzelen weer een ander ding, maar... Mijn handen beginnen te trillen, dus ik klem ze achter mijn rug tegen de muur. Het zal me toch niet gebeuren dat ze me ook nog gaan verkrachten?

‘Mag ik niet gewoon gaan slapen?’ stel ik voor, mijn stem licht bevend van paniek en acute stress. ‘Ik bedoel, ik weet niet precies waar jullie op wachten of wat jullie eisen, maar ik neem aan dat ik in leven moet blijven. Gezond en wel. Anders krijgen jullie wellicht helemaal niet wat jullie willen, toch?’

Naast me wordt gezocht. Volgens mij is het de man die me uit de trapkast haalde, ik herken hem aan een plukje blond haar dat in zijn nek onder de bivakmuts uitsteekt. Hij opent de deur.

‘Laat haar met rust,’ zegt hij tegen zijn maten. Vervolgens wendt hij zich tot mij. ‘Ik heb ontdekt dat je een kledingkamer hebt zonder ramen. Daar mag je wat mij betreft verblijven en slapen, we houden

de wacht voor de deur, dus probeer niks. Ik help je wel je matras te verplaatsen.'

'Als jij haar nu wel een beurt geeft, doe ik je wat.'

'Rot op, kerel.'

Een van de mannen komt gevaarlijk dicht bij me staan. Zijn ogen zijn bijna zwart en hij is groot en behoorlijk stevig. Ik slik mijn zenuwen weg.

'Lauren van Maerbeecke, luister goed,' zegt hij zacht, terwijl hij op me neerkijkt. Zijn stem is zo doordrongen van haat dat ik ervan schrik. 'Ik zal je precies uitleggen wat ik wil. Ik wil dat jouw man voelt wat ik voelde, ik wil dat hij doodgaat van de zenuwen, van de stress, van verdriet. Ik wil dat hij zo wanhopig wordt dat hij jankend over de vloer kruipt, niet wetende waar hij het zoeken moet. Ik wil hem zo veel pijn doen dat hij nog liever doodgaat dan dat hij wakker wordt morgenvroeg. Ik wil hem daar raken waar ik hem het hardst kan raken, en dat is hier, in zijn huis. Het interesseert mij geen reet hoe jij straks weer naar buiten loopt en óf jij wel naar buiten loopt. Misschien gooi ik je lijk wel uit het raam, totaal uitgewoond door mijn mannen hier. Daniel heeft een week de tijd om vijf miljoen te regelen. Regelt hij dat niet, rooie, dan vermoord ik je,' zegt hij ijskoud. De rillingen lopen over mijn rug en mijn benen kunnen me nauwelijks nog dragen. 'En denk maar niet dat ik een kogel door je hoofd knal, dat is te makkelijk. Ik zal iedere stap die jou dichterbij je dood brengt filmen. Hoe ik je ogen uitsteek, al je nagels uittrek, je lijf ontdoe van je huid, je tong afs-'

'Genoeg, Ragnar,' zegt de man bij de deur. 'Dat ga je toch niet doen.'

'Heeft hij je iets aangedaan?' fluister ik schor.

Hij zet zijn handen aan weerszijden van mijn hoofd tegen de muur en buigt intimiderend over me heen. 'Wat denk je zelf?'

'Hij heeft geen vijf miljoen.'

'En dus ben jij volgende week dood.' Hij duwt zijn vingers rond mijn keel en drukt zo hard dat ik geen lucht krijg.

‘Ragnar, laat los,’ zegt de man bij de deur.

Maar Ragnar laat niet los. Hij verstikt me en ik begin paniekerig naar zijn hand te grijpen, probeer zijn vingers los te trekken, hem te schoppen. Het wordt zwart voor mijn ogen.

‘Ragnar! Dood is ze niets waard! Láát lós!’

Ineens zijn de vingers weg. Ik zak door mijn benen, lig happend naar lucht op de vloer van Daniels kantoor. Mijn ademhaling komt gierend weer op gang. Vijf mannen, inclusief Ragnar, lopen langs me heen de gang in. Het idee dat Xavian hier alleen met hen had moeten zijn brengt tranen in mijn ogen.

‘Gaat het?’

Ik kijk op; hij gaat door zijn knieën en helpt me omhoog.

‘Nee.’

‘Ragnar is gevaarlijk. Doe precies wat hij zegt, dan overleef je dit misschien.’

‘Misschien?’

‘Je zit hier met vijf gewetenlozen, had je dat nog niet in de gaten?’ sist hij naar me. ‘Ik kan je niks beloven, die gasten zijn knettergek.’

‘En jij?’

‘Ik niet.’ Hij houdt mijn elleboog vast, ik sta niet zo stevig.

‘Hoe heet je?’

‘Yvar.’

‘En de anderen? Ragnar...?’

‘Björn, Floki, Rollo en Ubbe. Ik heb het niet verzonnen.’

Ik frons mijn wenkbrauwen, loop met Yvar mee de gang op richting mijn slaapkamer. ‘Die namen komen me bekend voor. Hebben jullie *Vikings* gekeken?’

‘Nee.’

‘Gaan jullie me iets aandoen? Ik wil niet verkracht worden, alsje-blijft, doe me dat niet aan.’

Hij zucht. ‘Nogmaals: ik kan je niets beloven, maar probeer in mijn buurt te blijven.’

‘Ga je me beschermen?’

‘Ik doe mijn best.’ Hij loopt voor me uit de ouderslaapkamer in, waar Daniel en ik vanochtend nog naast elkaar wakker werden en ik de sneeuw buiten ontdekte.

Dag 1

07.10 uur

‘Daniel, het heeft gesneeuwd!’ roep ik enthousiast wanneer ik de gordijnen voor de balkondeuren open. Het is nog vroeg en donker, maar de witte laag die de tuin heeft bedekt geeft bijna licht. Onze tuin is gigantisch en vanuit de slaapkamer zie ik meer dan driekwart niet, maar al het groen is verdwenen. ‘Misschien krijgen we een witte kerst!’

‘Kerst duurt nog twee weken, liefje.’ Daniel komt langzaam over-eind, gaapt en rekt zich uit. Hij wrijft de slaap uit zijn ogen. ‘Deze week zal het prachtig zijn, maar het Nederlandse weer kennende gaat het snel dooien en dan vieren we kerst in een vieze drab.’

‘Nee joh.’

‘Ik wist trouwens dat het ging sneeuwen.’ Hij zet zijn voeten naast het bed maar blijft nog even zitten. ‘Als je ’s avonds met mij het nieuws zou kijken, dan had je het weerbericht gezien.’

‘Mijn boek was te spannend.’

‘Weet je wat ik me laatst bedacht?’ Hij klopt naast zich op het bed, ik ga zitten. ‘Misschien moeten we eens gaan kijken naar een wintersport-vakantie. Xavian vindt het vast leuk om te skiën en eerlijk gezegd heb ik ook zin om eruit te gaan. Na nieuwjaar of zo? Een huisje in Aspen?’

‘Waar heb ik jou aan verdiend?’

‘Je gaf me de wereld,’ zegt hij zacht.

Op dat moment vliegt de deur open.

‘Mama!’ gilt Xavian, overduidelijk wakker geworden uit een nachtmerrie, zoals wel vaker de laatste dagen.

‘Daar heb je je wereld,’ gaap ik. Xavian rent naar me toe en stort zich in mijn armen, ik hou hem vast, knuffel hem. ‘Heb je weer naar gedroomd, jongen?’

Hij knikt heftig. ‘Is het nog nacht?’ vraagt hij met een klein stemmetje.

‘Nee, het is al ochtend.’

Hij haalt opgelucht adem. Ik ken mijn zoon niet zo, hij was altijd opgewekt en vrolijk. Sliep goed, had geen zorgen. Ik weet niet waarom dat is veranderd sinds een paar dagen, hij is zelfs weer gaan dui-men. Misschien is het een fase, misschien is het de start in groep drie. Al loopt dat toch al een paar maanden.

‘Mijn prins!’ Daniel trekt hem naar zich toe en knuffelt hem. ‘Ik heb speciaal voor jou sneeuw besteld. Vind je het wat?’

‘Dat kun jij niet,’ roept hij, terwijl hij lachend zijn kriebeltjes ondergaat. ‘Er is helemaal geen sneeuw.’

‘Er is wél sneeuw. En wedden dat ik het kan?’

‘Jij kunt mensen beter maken maar geen sneeuw bestellen in de hemel,’ gilt hij. Ik pak ondertussen de vingerprik om zijn bloed-glucosewaarde te meten, blij dat Daniel hem heeft weten af te leiden.

‘Xavian, kom even met je vinger.’

Hij steekt zijn vinger uit. Het kleine prikje veroorzaakt een drupje bloed, dat ik opvang met de glucoseteststrip. De waarde is acceptabel. Mooi zo.

‘Prik prik!’ roept Daniel. Hij kriebelt Xavian tot hij gilt van het lachen.

Ik sta grinnikend op en loop naar de badkamer, waar ik de inloopdouche aandraai en warm laat worden. Eerst douchen en koffie, dan boodschappen halen voor het etentje van vanavond en dan ga ik me eens buigen over dat fantastische plan van Daniel om op wintersport te gaan.

Dag 1

18.52 uur

De tweepersoonsmatras ligt midden in de kledingkamer. Yvar gooit het beddengoed erbovenop en kijkt onderzoekend in het rond. Hij is lang, zeker 1 meter 90, draagt een spijkerbroek en een zwarte hoody en hij lijkt behoorlijk afgetraind te zijn.

‘Ik neem aan dat je hier geen iPad of iets dergelijks hebt, een extra telefoon, iets waarmee je contact kunt leggen met de buitenwereld?’

‘Ik heb één telefoon en die heeft je vriend afgepakt. Alle iPads liggen verspreid door het huis, maar hier ligt er geen een, dat kan ik je verzekeren.’

‘Voor je eigen veiligheid.’

‘Er ligt hier géén iPad.’

‘Wij hebben ook geen telefoons hoor, alleen Ragnar. Die van jou.’ Hij wijst naar de deur. ‘Ik gooi een matras aan de andere kant van de deur. En niet alleen zodat jij er dan niet uit kunt.’

‘Ook zodat de rest er niet in kan.’

‘Juist.’ Hij loopt naar de deur.

‘Krijg ik geen eten of drinken? Waar moet ik plassen? Kun je mijn boeken voor me halen?’ roep ik hem na.

Hij draait zich om. ‘Je bent gijzelaar, geen hotelgast.’

‘Maar...’

De deur slaat dicht. Ik slik mijn opkomende paniek weg en loop

achter Yvar aan. De deur is open, uiteraard, want de kledingkamer heeft geen slot. Ik sta weer in de slaapkamer.

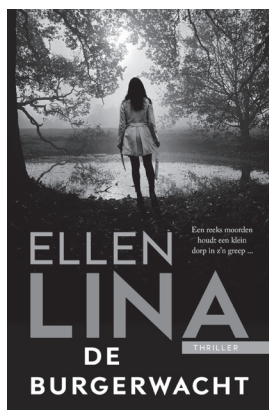
‘Ik wil dit niet! Je kunt me niet zomaar o-’

Yvar staat te praten met een van de anderen, en helaas komt diegene op me af en niet Yvar.

‘Volgens mij heb jij hier niks te zeggen!’ brult hij in mijn gezicht, terwijl hij mijn bovenarm pakt en me letterlijk de kledingkamer weer in slingert. Ik kom lelijk tegen een kledingrek terecht en haal mijn hand open. ‘Kom nog een keer die kamer uit en jouw plek is de trapkast voor de rest van de week!’ Hij slaat de deur dicht. ‘Dom wijf,’ hoor ik hem nog zeggen voordat het licht uitgaat.

Oké, ik moet vooral kalm blijven, niet in paniek raken. Ik heb ge-ruild met Xavian en dat was het enige juiste dat ik kon doen. Het had hem getraumatiseerd voor het leven en als ik dit overleef komt alles wel weer goed met me. Denk ik.

Lees ook van Ellen Lina:

Kayleigh keert na jaren bij Defensie terug naar haar ouderlijk huis in Berkendijk. Ze wordt er weer extra geconfronteerd met het verlies van haar zusje Brenna, die twintig jaar eerder vermoord werd. Omdat Berkendijk al maanden wordt geteisterd door overvallen en inbraken, zijn de mannen in het dorp een burgerwacht gestart, de schakel tussen de inwoners en de politie.

Wanneer Kayleigh een lijk in een bosmeertje ontdekt, is dat de start van een reeks merkwaardige gebeurtenissen. Nóg een dode in datzelfde meer maakt Berkendijk het horrordorp van Nederland en uiteindelijk treft het noodlot Kayleighs familie opnieuw...

Paperback, 320 blz.

ISBN 978 90 261 5790 5 | ISBN e-book 978 90 261 5791 2

ISBN luisterboek 978 90 261 6059 2

Eerste druk augustus 2023

Copyright © 2022 Ellen Lina

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

De songtekst op p. 235 komt uit het nummer ‘True Colors’ van Cyndi Lauper.

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Stephen Mulcahey / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5792 9

ISBN e-book 978 90 261 5793 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6209 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.